

'Ασ' Όλα

Τὸ σὺμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

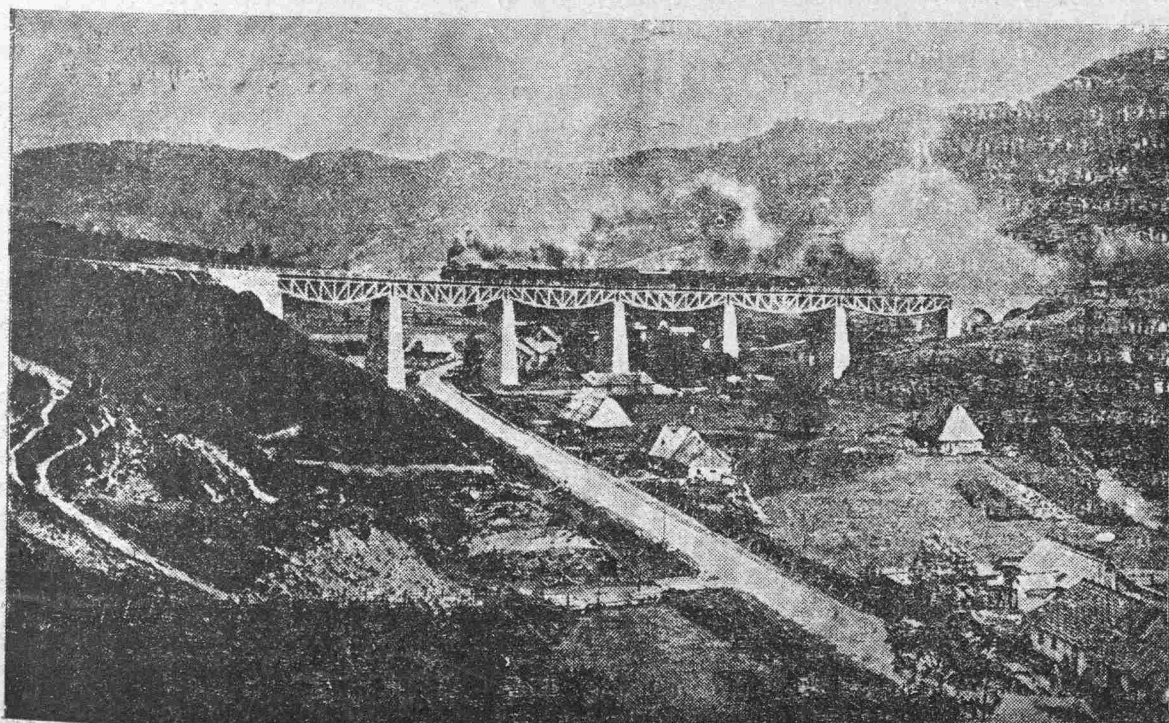
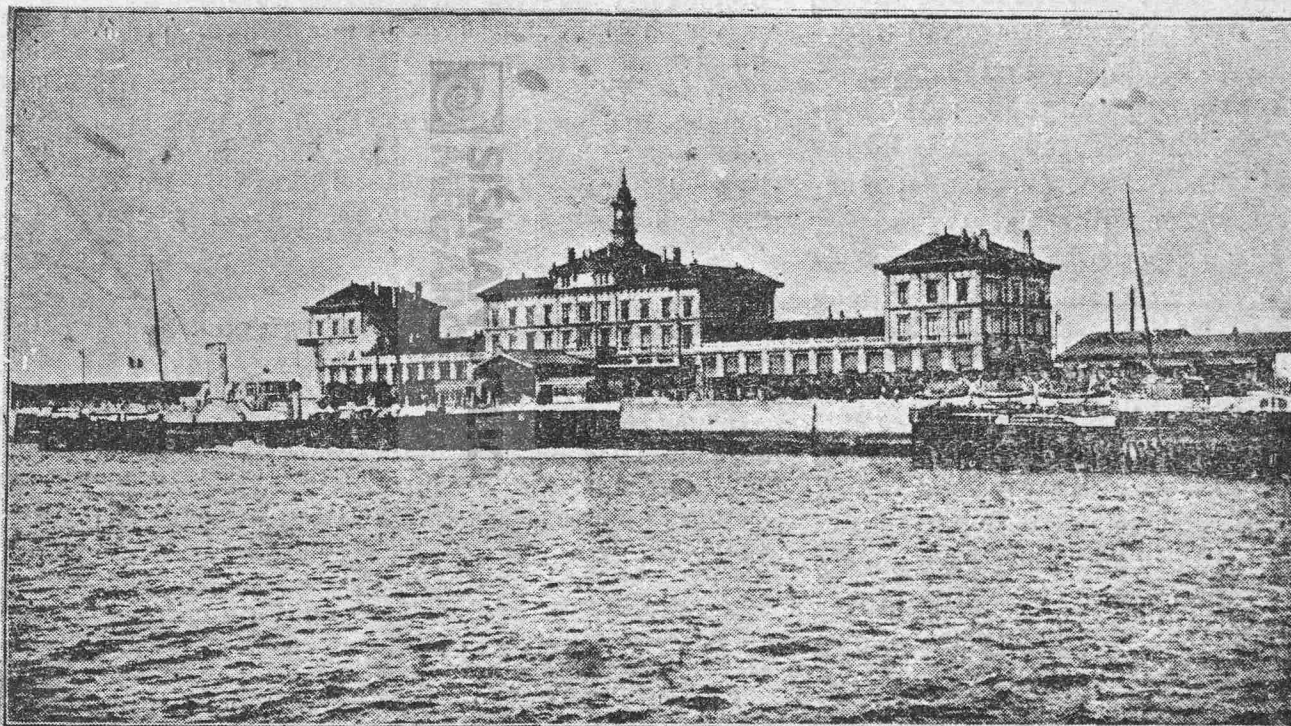
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

<p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ</p> <p>✱ ΓΡΑΦΕΙΑ ✱ ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16 Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέγα.</p>	<p>ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 30 Ἐξωτερικοῦ ἔτησία φρ. 10 > ἑξάμην. > 20 > ἑξάμην. > 6</p> <p>ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ ἔτησία γρ. 54 Ἐξωτερικοῦ . . . φρ. 18 ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ</p>	<p>ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ</p> <p>ΔΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ</p>
---	--	--

Ἄ πορθμὸς

τοῦ Καλαί.

Ἡ δίοδος Οὐζῶν

τῶν Καρπαθίων.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΤΟ ΠΡΟΣΚΟΜΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Πρέπει να δηλώσωμεν, ότι υπάρχουν λόγοι ήθικοι και κοινωνικοί, ολίγες εξασκούν επίδρασιν προκαταβολικήν επί των πράξεών μας και οι λόγοι ούτοι όφείλουσι να χρησιμεύωσιν εις ήμάς ως ισχυρός χαλινός, υπό τον όποιον ν' αναχαιτίζονται αι όρμηί μας και αι καινοτροπίαι του άτόμου.

Περί αυτών, έξ άφορμής των ειδωλοθύτων, όμιλεί εις την αύριανήν περικοπήν ο Απόστολος. Σήμερον δέν υπάρχουν βεβαίως ειδωλόθυτα, και συνεπώς τό άπ' αυτών δημιουργούμενον τότε σκάνδαλον έξηφανίσθη τελείως. Έν τούτοις, αν τά ειδωλόθυτα άπέπησαν άφ' ήμών, υπάρχουν πλείστα εσα παρεμφερή και παρόμοια, τά όποια, άνεξαρτήτως της ήθικης αξίας ή άπαξίας, την όποιαν ενέχουν καθ' έξυτά, δέον να έξετασθώσι και από της άπόψεως του προσκόμματος, τό όποιον δημιουργούσιν εις την ήθικήν προαγωγήν του λαού, του άσθενούς έν τή έκτιμήσει, και από της άπόψεως του σκανδάλου, τό όποιον πανύψηλον έγείρουσι.

Δέον να παρατηρηθή και τοϋτο : Δέν ανήκομεν μόνον εις ήμάς αυτούς. Διά πάσαν πράξιν μας είμεθα βεβαίως ύπόλογοι άπέναντι της συνειδήσεώς μας και μετ' αυτής, ως μετ' άδεκάστου χριτού, θέλομεν κανονίσει κάθε ήθικόν λογαριασμόν. Άλλ' είμεθα έν ταύτῃ ύπόλογοι άπέναντι της συνειδήσεως των άλλων. Συνεπώς όφείλομεν ν' άποφεύγωμεν πᾶν ό,τι δύναται να ξενίση την συνείδησίν των, να παρεξηγηθή και να χρησιμεύσῃ ως ύπογραμμός κακών. Καθώς δέ ο νόμος, κηδόμενος της υγείας των πολλών, προστατεύει τό άτομον και δέν έπιτρέπει να μολυνθῇ τοϋτο διά νόσου μολυσματικής, τό άπομονώνει και του επιβάλλει την θεραπείαν, έστω και άκοντος αυτού, τοϋτο δέ διά να προστατευθῇ ή υγεία του συνόλου, κατά τον ίδιον λόγον ο ήθικός νόμος δέν έπιτρέπει έξ ίσου εις τό άτομον, όπως προβαίνη εις πράξεις τοιαύτας ή τοιαύτας, αι όποιαι, άσχέτως της ίδιας αυτών ήθικης αξίας, δύνανται να βλάψωσι την συνείδησιν των πολλών και να την διαφθείρωσι.

Τό τοιοϋτον όφείλομεν καλώς ν' αναμετρήσωμεν. Όσον εις ανωτέραν κοινωνικήν βαθμίδα θέλομεν να εδρισχώμεθα, τόσον και περίοπτοι γινόμεθα και συνεπώς, έχόντες, άκοντες, τόσον και περισσότερον επιδρῶμεν διά του παραδείγματος μας επί των άλλων. Άς σεβασθώμεν την συνείδησίν των. Άν δέν δυνάμεθα να συντελέσωμεν εις την ήθικήν προαγωγήν των, ως μη καταρρίπτωμεν τουλάχιστον αυτούς κατωτέρω του επιπέδου, εις δ-εύρισκονται. Άν μή τι άλλο, ως μη δημιουργώμεν σκάνδαλα εις τάς συνειδήσεις εκείνων, οι όποιοι αποβλέπουσι προς ήμάς.

ΛΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Άφού όσοι άπετέλουν την μικράν συναναστροφήν της άπογευματινής εκείνης, έρρόφησαν ήδονικά τό τσάι των και έδοκίμασαν έν προς έν όλα τά είδη των γλυκυσμάτων, που παρέθεσεν ή οικοδέσποινα, έξήτησαν να φέρουν εις την μέσην τό τραπεζάκι.

Δέν θα έπαιζον χαριτιά επάνω εις τό τραπεζάκι εκείνο, ούτε θα συνέχιζον επ' αυτού την πανδαισίαν των. Άπλούστατα θα έξήτην άπ' αυτό κάτι, με τό όποιον δέν τό έπροίκισεν ο τεχνίτης του' θα του άπήτουν με τους ρυθμικούς κτύπους του να τους προσέπη τό μέλλον του καθενός, να του φανερώση την τύχην του.

Όλων τά χέρια ήπλώθησαν τότε άπλά-άπαλά γύρω εις την ξυλίνην του περιφέρειαν και όλων τά μάτια προσηλώθησαν επάνω εις τό επίπεδον της επιφανείας του. Όταν δέ τό τραπεζάκι αυτό, ώσαν κεραινοβολημένο από τόσα μάτια, ήρχισεν να σαλεύη, τότε καθείς από την όμήγυριν έπρότεινε και από μίαν έρώτησιν. Είς προγαστωρ, τύπος του Γαλατά, ήρώτησε πόσο θα έχουν την έρχομένην εβδομάδα τά αυγά και αν πρέπη να αγοράση. Είς άλλος ήρώτησε, πόσα χρόνια θα ζήση ή πεθερά του, και μιά χαριτωμένη δεσποινίς δέν έκρατήθη να μη έρωτήση δειλά-δειλά, αν έκεινο, που όνειροπολεί, θα γίνη κατά τό έτος αυτό...

Και τό τραπεζάκι έδονείτο τότε διά να σημειώση ένα ναι και τότε διά να ρίψη ένα όχι. Η όμήγυρις εκρέματο από τάς άπαντήσεις του. Έν τούτοις περισσότερον από τάς συμβολικάς του άπαντήσεις αυτάς, περισσότερον από τον σαλεύομενον όγκον του, παρουσιάζει μεγαλείτερον ένδιαφέρον ή μικρά εκείνη κοινωνία, ή όποία τό έπεκαλείτο.

Κουρασμένη από έν παρελθόν, τό όποιον άφήκε να της διαφύγη άνεπιστρεπτεί, όγκωμένη από ένα μεγάλο φορτίον πόθων, έλπίδων και φαντασιοληξιών, ή μικρά εκείνη κοινωνία έξήτη να προτρέξη του χρόνου, έξήτη να έξοχίση τό μυστήριον του μέλλοντος και άνήσυχος δι' ό,τι της έπεφύλασεν ή αύριον, έξήτη από τους κτύπους του τραπεζιού, είτε από τά χοροπηδήματα ενός κυπέλλου, είτε από τους συνδυασμούς των πενηνταδύο χαρτιών της τράπουλας, να μάθη τό μέλλον, να έξιχνιάση τό μυστήριον, να ρίψη μίαν άκτίνα εις τό σκότος, τό όποιον προβάλλεται πρό αυτής. Και ή μικρά αυτή κοινωνία δέν μένει άνευ παραδείγματος. Πλησίον της μιά άλλη, ίσως με άλλα μέσα, ζητεί πάντοτε τό αυτό άποτελεσμα, και αν άνατρέξωμεν τό παρελθόν, θα ίδωμεν, ότι ο πόθος αυτός της διαλευκάνσεως του μυστηρίου, είναι αρχαίος καθώς ο άνθρωπος.

Τί άλλο έκαμεν ο Χαλδαίος, όταν έστρεψε τό βλέμμα εταστικόν προς τά άστρα, και όταν ίδρυσεν μίαν έπιστήμη, ήτις άκόμη φέρει τό όνομά του;

Τί άλλο έκαμεν ο λαός Ισραήλ, όταν από τάς άτμίδας του μαυνού και από τάς μυστηριώδεις φωνάς προσεπάθει να προεικάση τό μέλλον;

Τί άλλο έκαμεν ο αρχαίος Έλληνας, όταν, έγκαταλείπων την πατρίδα του, διηυθύνετο εις την Δωδώνην ή τους Δελφούς, τάς Άβας ή την Άορνον, με τον σκοπόν να μάθη από την δρύν ή την Πυθίαν, από τον φλοίσβον του ρύακος ή από την φωνήν των νεκρών την τύχην του γάμου του, τό μέλλον του τέκνου του, τό τέλος ενός έγχειρηματός του;

Ούδέν άλλο, παρ' ό,τι έκαμεν πρό όλίγου ή μικρά εκείνη κοινωνία της συναναστροφής, ή όποία έξήτη από την πρόρρησιν του τραπεζιού να μάθη τί της επιφυλάσσει τό μέλλον.

Ό άνθρωπος υπήρξε πάντοτε άνθρωπος. Τρέμει τό μυστήριον, δειλιά και άμφιβάλλει διά τό μέλλον. Και ζητεί, πριν άκόμη τό βαδίσῃ, να τείνη πρό αυτού τάς χείρας, να τό ψηλαφήσῃ, να τό έξιχνιάσῃ.

Είναι τόσον άπαιτητικός!

Έδημιούργησε με την φαντασίαν του πύργους ύψηλούς, θεόρατα παλάτια ευτυχίας και χαρᾶς, και ζητεί από την επαύριον, μέσα εις τά πεπερασμένα όριά της, να τά καταστήσῃ πραγματικότητα, να τά δώσῃ ύπόστασιν άληθινήν, να τά παραλάβῃ από τά κράτη των όνειρων, δια να τά φέρῃ εις τους αισθητούς κόσμους.

Και ως να μη ήρκει αυτό, ζητεί από της σήμερον να μάθη αν ή επαύριον θα του είναι προσηγής ή σκληρά, αν θα τον στέψη με στέφανον φωτός ή με άκάνθας.

Ο άνθρωπος έρρόφη έντός του μυστηρίου, έντός του άγνώστου, δια να ζήσῃ. Και με τον τρόπον της ζωής του, με τον τρόπον των σκέψεών του, δέν κάμνει άλλο, παρὰ να πυκνώνῃ επί πλέον τό μυστήριον και να πληθύνῃ τον όγκον του άγνώστου.

Και δι' αυτό ζῆ και παρατείνει την ζωήν του, πάντοτε προβάλλων ζητήματα, πάντοτε διερευνών τά γύρω, πάντοτε διερωτώμενος. Τό άνήσυχον βλέμμα του διερευνᾷ ως εταστικῶς προβολεύς τον μέλλοντα δρόμον του, και από τά πάντα, και από τό μικρότερον τεκμήριον, ζητεί να προεικάσῃ τό μέλλον. Και έρωτᾷ.

Έρωτᾷ έδώ μεν μίαν ιδροῦσαν πέτραν, παρέκει έν άγαλμα, περαιτέρω μίαν πλανωμένην σκιάν ή ένα οκωνόν πετώντα. Άπό δέ τά άντικείμενα αυτά, από τά μάλλον τυχαία των φαινομένων, από τάς ιδιοτροπίας της ήχοῦς ενός σηηλαίου, ή από τάς φλόγας των καιομένων θυσιών, ή από την πορείαν των ουρανίων σωμάτων, προσεπάθει να εικάσῃ ό,τι πολλάκις δέν έγινετο δι' αυτόν...

Ο άνθρωπος υπήρξε πάντοτε άνθρωπος' ά τορξεί πάντοτε πρό του μυστηρίου και επί της μεγάλης έρήμου, την όποιαν διασχίζει, τό βήμά του ούδέν άλλο είναι, παρὰ έν μέγα, έν παρατεταμένο έρωτηματικόν.

Τό έρωτηματικόν, τό όποιον τον έφερν εις την ζωήν, τό έρωτηματικόν, τό όποιον τον συνοδεύει μέχρι του τάφου.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΙ ΣΟΥ

Τό ψηλό σου παραθύρι
 άχ! αν είχα, φως μου, έγώ,
 θε να είχην οικοκύρη —
 τό ψηλό σου παραθύρι,
 που κυττάζω σαν περνώ...

Με την θάλασσα από κάτω
 και μ' αντίκρον τά βουνά,
 έρημο ποτε δέν θάτο —
 με την θάλασσα από κάτω,
 που όλο φεύγει και γυρνᾷ...

Θα καθόμουνα 'μπροστά του
 κάθε φεγγαροβαδνά,
 που χουσιζουν τά γυαλιά του —
 θα καθόμουνα 'μπροστά του,
 άχ! μ' έσένα σ' την καρδιά!...

Κι' όπως κάτω τακρογιάλι
 ναουρίζει κάθε σκιά,
 στην καρδιά μου αγάλι-αγάλι —
 όπως κάτω τακρογιάλι,
 θα σε κοιμίζα γλυκά...

ΣΤΕΦ. Α. ΠΑΝΤΕΡΜΑΛΗΣ

ΣΚΕΨΙΣ

✧ Έν τῇ κοινωνία πρέπη ν' άκούη της πολύ, να πιστεύῃ όλιγώτερον, και να επαναλαμβάνῃ ούδέν.

ΔΥΟ ΦΙΛΟΙ

ΣΤΑ ΣΚΟΤΕΙΝΑ

Εγνωρίσθησαν εὐθύς ὡς ἐγνώρισαν τὸν ἑαυτὸν τους. Οἱ γονεῖς τῶν ἦσαν γειτονεὶς καὶ φίλοι· αὐτοί, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Πέτρος, ἔγιναν περισσότερον παρὰ ἀδελφοί. Μαζὺ ἐτελείωσαν ὅλας τὰς τάξεις τῶν σχολείων ἀπὸ τοῦ προπαιδευτικοῦ μέχρι τοῦ Γυμνασίου καὶ ὅταν ἐτελειοφοίτησαν, εὐρον ἐργασίαν εἰς τὸ ἴδιο κατάστημα.

Ἦσαν ἀχώριστοι ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον. Ἐκαμμονοῦσαν μαζί, κατοικοῦσαν μαζί πλέον, διεσκέδαζον μαζί. Τόσον δὲ ἦσαν ἀδιαίρετοι, ὥστε κανεὶς δὲν ἐσκέπτετο νὰ προσκαλέσῃ τὸν ἕνα χωρὶς τὸν ἄλλον.

*

Με τὸν τρόπον αὐτὸν τῆς ζωῆς, τὰ χρόνια παρήρχοντο. Εἶχον περάσει τὰ τριάντα καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς δύο δὲν ἐσκέπτετο νὰ νυμφευθῇ. Ἐνόμιζον, ὅτι εὐθύς ὡς ἀναμικθῆ μεταξὺ τῶν ἡ γυναικῶν, ἀμέσως καὶ ἡ φιλία τῶν αὐτῶν θὰ διελύετο, καὶ θὰ κατεστρέφετο εἰς κάποιαν παρεξήγησιν ἐν τόσον συμπαθῆς παρελθόν. Ἄλλως τε, καὶ ὅταν περάσῃ ἡ πρώτη ὀρμὴ τῆς νεότητος, ὁ γάμος μεταπίπτει ἀπὸ τὸ κράτος τῆς καρδίας εἰς τὸ κράτος τοῦ νοῦ καὶ βραδύνει.

Ἡ ζωὴ τῶν δύο αὐτῶν φίλων θὰ παρέμενε ἡ αὐτὴ, ἂν ἐν τηλεγράφημα πρὸς τὸν Ἰάκωβον δὲν τοῦ ἀνήγγελεν, ὅτι κάποιος θεῖός του, τὸν ὅποιον εἶχε εἰς τὴν Ν. Ὑόρκην, ἠσθῆναι σοβαρῶς καὶ τὸν ἐκάλεε πλησίον του νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ διὰ μερικὸν καιρὸν εἰς τὰς ἐργασίας του.

Ὁ Ἰάκωβος ἠναγκάσθη νὰ ἀπομακρυνθῇ. Ἀφῆκε μὲ λύπην τὸν ἀδελφικὸν του φίλον καὶ τοῦ ὑποσχέθη, ὅτι ὅ,τιδήποτε καὶ ἂν συνέβαινε, θὰ ἐπέστρεφε πιστὸς εἰς τὴν φιλίαν ἐκείνην. Τὴν ἰδίαν ὑπόσχεσιν ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Πέτρον καὶ ἀνεχώρησεν.

*

Κατ' ἀρχὰς τὰ γράμματα τῶν δύο φίλων ἦσαν πυκνά, ἐκτενῆ, αἰσθηματικώτατα. Κατόπιν ἠραιώθησαν ἀρκετὰ καὶ κατέληξαν εἰς σύντομα, λακωνικὰ δελτάρια.

Ἐπέρασαν τρία ἔτη. Ὁ Πέτρος εἶχε ἀπελπισθῇ, ὅτι θὰ ἦρχετο ὁ φίλος του. Μεταξὺ τῶν σχέσεών του, συνεπάθησε μίαν νεαρὰν χήραν καὶ τὴν ἐνυμφεύθη. Ὡσάν νὰ ἐντρέπετο δὲ τὸν φίλον του, παρέλειψε νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ τὸ γεγονός αὐτό.

— Ἴσως δὲν τὸ μάθη ποτέ, ἐσκέπτετο, ἂν μάλιστα δὲν ἐπιστρέψῃ.

Ἀλλὰ δὲν ὑπελόγιζε καλῶς. Ἐν τηλεγράφημα τοῦ Ἰακώβου τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐπέστρεψε. Τί ἐπρεπε τότε νὰ κάμῃ;

Ἐσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν Ἰάκωβον. Ἡ ὑπόδοχή ὑπῆρξε θερμῆ. Ὁ ἐπιστρέψας ὁμοίως φίλος δὲν εὗρε τὸν Πέτρον ὅπως τὸν ἀφῆκε καὶ ὅπως τὸν ἐφαντάζετο, ὅτι θὰ ἦτο. Ἐφόρει ἕνα κοστοῦμι τῆς τελευταίας μέδας καὶ ὁ λαιμοδέτης του ἦτο δεμένος μὲ πολλὴν χάριν, χάριν, τὴν ὅποιαν οὐδέποτε ἐπέδειξεν ὁ Πέτρος.

— Τί βλέπω! τοῦ λέγει ὁ Ἰάκωβος, σὺ μετεβλήθη; αὐτὴ ἡ φορεσιά, αὐτὸς ὁ λαιμοδέτης! Ἄ! ὑποπέτω, ὅτι κάποια γυναῖκα ἀνεμίχθη εἰς τὸν βίον σου.

Ὁ Πέτρος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀρνηθῇ.

— Ἐνυμφεύθη, φίλε μου, ἐπῆρα μίαν χήραν.

Ὁ Ἰάκωβος ὑπέδεχθη τὴν εἶδησιν μ' ἕνα βρυχηθμόν. Ὄργισθη διὰ τὸ διάβημα αὐτὸ τοῦ Πέτρον, ὁ ὅποιος ἐκοπίασε πολὺ διὰ νὰ τὸν πείσῃ νὰ δεχθῇ τὸ πρῶτον γεῦμα εἰς τὸ νέον του σπίτι.

*

Ἐκεῖ ἔγιναν αἱ συστάσεις:

— Ἡ κυρία μου, ὁ φίλος μου Ἰάκωβος... εἶπεν ὁ Πέτρος, παρουσιάζων τὸν φίλον του εἰς μίαν ξανθὴν, χαριτωμένην καὶ εὐγενῆ γυναῖκα.

Ὁ Ἰάκωβος ἦτο διατεθειμένος νὰ φανῇ ψυχρὸς πρὸς τὴν γυναῖκα ἐκείνην τὴν παρείσακτον, ἐκείνην ποῦ τοῦ ἐκλεψεν ἕνα φίλον, ἀλλὰ ἡ χάρις, ἡ καλλονὴ, τὸ θέλγητρον τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τὸν ἐνίκησαν.

— Καταγοητευμένος ἀπὸ τὴν γνωριμίαν σας! κυρία, ἐψιθύρισε, καὶ δὲν ἔλεγε ψεῦδος.

Ἐπικολούθησε τὸ γεῦμα μὲ πολλὴν διάχυσιν ἡ κυρία ἐκείνη τὸν εἶχε μαγεύσει μὲ τὴν χάριν τῆς

δι' αὐτό, ὅταν ἐκείνη τὸν προσεκάλεσε κάθε βραδύ νὰ ἔρχεται νὰ τρώγῃ μαζί του, ὁ Ἰάκωβος ἐχαμήλωσε τὰ μάτια καὶ ἀπήντησε δειλά:

— Ἀφοῦ τὸ ζητεῖτε, κυρία, δὲν εἰμφορῶ πρὸς νὰ ὑπακούσω.

*

Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ὁ Ἰάκωβος ἔγινε πολὺ οἰκείος καὶ μάλιστα αἱ χάριτες ἡ: γυναικὸς τοῦ φίλου του τὸν εἶχαν κατακτῆσει ἐπικινδύνως. Ὅτε αἰφνης, ἄνευ λόγου, διακόπτεται τελείως τὰς ἐπισκέψεις του. Ὁ Πέτρος ἀνησυχεῖ καὶ τρέχει νὰ τὸν εὕρῃ.

— Τί ἔπαθες; τοῦ λέγει, ἐνόμιζα, ὅτι ἦσουν ἄρρωστος; γιατί δὲν σὲ βλέπομεν;

Ὁ Ἰάκωβος προσεπάθησε κάτι νὰ ψελλίσῃ. Ὁ Πέτρος ὁμοίως τὸν προέλαβεν:

— Ἐλα ἄπόψε, σὲ περιμένομεν.

— Ὅχι, δὲν θάβλθω, δὲν θὰ πατήσω μάλιστα ποτὲ σπῆτι σου!

— Τί; πῶς; μήπως καμμία δυσαρέσκεια;

— Ὅχι, φίλε μου, τὸναντίον...

Διεκόπη, ἔπειτα συνεπλήρωσεν:

— Ἀκουσε, φίλε μου, ἡ γυναικῶν σου εἶναι μὴ πολὺ εὐμορφῆ, πολὺ χαριτωμένη γυναικούλα, μοῦ ἔχει κατακτῆσει τὴν καρδιά. Ὑστερα λοιπὸν ἀπὸ τόσην φιλίαν, δὲν θέλω νὰ φέρω τὴν δυστυχίαν στὸ σπῆτι σου... Δὲν πρέπει νὰ με ξαναϊδίητε πειά!

— Ὡστε, τὴν ἀγαπᾷς;

— ...

— Τότε λοιπὸν, νυμφεύσου τὴν.

— Πῶς;

— Ἀσυλλόγηστε! Ἐπίστευε λοιπὸν, ὅτι θὰ ἀφίνα νὰ προχωρήσῃ τόσον ἡ συμπάθειά σας, ἡ συμπάθεια αὐτῆ, ποῦ παρακολουθοῦσα, ἂν δὲν εἶχε τὸν σκοπὸν μου; Ἡ κόρη, ποῦ ἐγνώρισες, δὲν εἶναι ἡ γυναικῶν μου; εἶναι ἀπλούστατα ἡ ἀδελφὴ τῆς. Ἡ γυναικῶν μου ἐπῆγε δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς τὴν πατρίδα καὶ ἡς ἐτηλεγράφησα νὰ ἔλθῃ ἀπόψε. Αὐτὴ ποῦ ἐγνώρισες, αὐτὴ ποῦ ἀγαπᾷς, εἶναι δεσποινίς. Εἶναι ὀξία τῆς ἀγάπης σου, εἶναι ἰκανὴ νὰ κόμῃ καὶ σὲ εὐτυχῆ, καθὼς κατέστησεν εὐτυχῆ ἐμὲ ἡ ἀδελφὴ τῆς. Ἐλα λοιπὸν νὰ πᾶμε μαζί σπῆτι' εἶσαι ἐλεύθερος νὰ τῆς ἐκμυστηρεῖς τὸν ἔρωτά σου.

— Δέχομαι, ἀλλὰ πρῶτα πρέπει νὰ περάσωμεν ἀπὸ ἕνα χρυσοχοεῖον· θὰ πάρω τὸ δακτυλίδι ποῦ θὰ προσφέρω εἰς τὴν γυναικαδέλφην σου, εἰς τὴν μνηστήν μου!

(Michel Triveley)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ ΜΑΣ

Ἄς μὴ νομίσωμεν, ὅτι ὁ καθρέπτης καὶ ἡ μολίστρα μας εἶναι εἰς δύο παράγοντες τῆς εὐτυχίας μας, καὶ ὅτι αὐτοὶ μᾶς ἐξασφαλίζουν τὴν ἐπιβράτησιν μας. Μία ὥραία κόμμωσις καὶ ἕνα κομψὸν φόρεμα εἰμφορῶν νὰ μᾶς ἀναδεικνύουν εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου, ἀλλὰ ἄλλα προσόντα θὰ μᾶς ὑψώσουν εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἀνδρός. Ἄνευ τῶν προσόντων αὐτῶν θὰ μείνωμεν ὥραϊα κοῦκλαι, τὰς ὁποίας κανεὶς σοβαρὸς ἀνὴρ δὲν θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς ὑψώσῃ παρὰ τὸ πλευρόν του. Τὰ προσόντα, περὶ τῶν ὁποίων ὁμιλῶ, εἶναι προσόντα τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας.

Ἐγεννήθημεν μ' ἕνα σκοπὸν: νὰ σκορπῶμεν τὴν χαρὰν, τὴν εὐθυμίαν, τὴν ἀνεσιν γύρω μας. Ἐγεννήθημεν διὰ νὰ δωρῶμεν τὴν αἰσιοδοξίαν καὶ τὸ θάρρος. Δὲν εἰμφορῶν ὁμοίως κανεὶς νὰ χαρίσῃ ὅ,τι δὲν ἔχει. Προηγουμένως λοιπὸν ἄς ἀποκτήσωμεν ὅλα αὐτὰ.

Ἄς πεισθῶμεν, ὅτι ἡ φύσις δὲν εἶναι μητριὰ. Πολλάκις μᾶς δοκιμάζει, ἀλλ' οὐδέποτε ἀφίνει πρὸ τῆς ὥρας τὸ ἄνθος, τὸ ὅποιον ἀνέδειξε. Τὸναντίον ἡμεῖς αἱ ἴδια γινόμεθα δῆμοι τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἄς μὴ ἀφήσωμεν ποτὲ τὴν μελαγχολίαν νὰ μᾶς κυριαρχήσῃ. Ἡμεῖς, αἱ ὁποῖαι ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα προσηνεῖς πρὸς ὅλους, εἰς τὴν μελαγχολίαν ἄς φανῶμεν σκληραῖ, ἄς τῆς κλείσωμεν τὴν θύραν τῆς ψυχῆς μας. Ἡ μελαγχολία εἶναι ἡ πρώτη εἰδείξις τῆς ἀρχομένης νευροσθενείας: μία νευροσθενείας γυνὴ ὄχι μόνον εἰς τὸν σύζυγόν της δὲν εἶναι ἀρεστή, ἀλλ' εἶναι μισητὴ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν της.

ΙΑΝΘΗ

Μαῦρο μεταξωτό, μὲ πολυτελῆ νταντελένια γαργιρίσματα, ἀποκρηάτικο ντόμινο, παραμένει διπλωμένο μέσα σὲ σεντούκι, πλάγι σὲ ἱπποτικὴ ὀλόχρησις εασκαράτα φορεσιά. Ἐχουν τετὴ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν περυσινήν σαρακοστή, διὰ νὰ ξεδιπλωθοῦν ἐφέτος καὶ νὰ στολίσουν καὶ πάλιν κορμί.

Παρ' ὅλο τὸ παχὺ στρώμα τῆς ναφθαλίνης τῶν, διατελοῦν ἀκόμη τὸ μεθυστικώτατον ἄρωμα τῆς ἀζουρέας ἢ τῆς ὀλαβαστροδούς σαρκὸς καί, παρὰ τὰ τοιαῖα τῆς τεχνητῆς διπλώσεώς των, δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ χάσουν τὰ ζωηρότατα ἴχνη, τὰ ὅποια ἐσχημάτισεν ἐπάνω των ἡ στοργυλότης τῶν γορμῶν τῶν σωμάτων ἐκείνων, ὅσα ὑπερήφανα ἐφόρεσαν τὰ ἀποκρηάτικα αὐτὰ φορέματα.

*

Μέσα ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ σεντουκιῦ των, ἠννότησαν, ὅτι ἦλθε καὶ πάλιν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, διὰ νὰ ἰδοῦν τὸ φῶς, νὰ ἀναπνεύσουν τὴν ἀτμόσφαιραν κανενὸς τρελλοῦ ἀποκρηάτικου κέντρου, νὰ καμαρώνουν ἐπάνω σὲ καμαρωταῖς λαχταρισταῖς εὐμορφιαῖς.

Ἀλλὰ, περίεργον!

Ἐπέρασεν μία ἐβδομὰς τῆς ἀποκρηῆς καὶ κανεὶς δὲν λέγει νὰ τὰ μετασαλεύσῃ. Τί συμβαίνει;

Ἡ παροιμία λέγει, ὅτι, ὅταν κανεὶς πτωχαίνῃ, σκαλίζει τὰ παλῆτὰ τὰ τεφτέρια του, ἀλλὰ κοί ὅταν κανεὶς ἀναμένῃ κάτι, εἰς τὸ ὅποιον εἶναι σνηθισμένος, φέρει ἴσὸν τοῦν πάντοτε παλῆτὰς δόξαις καὶ ἀρέσκειται νὰ τῆς ἀναμασῶ, ὅπως θὰ μασοῦσε τὸ γλυκύτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου.

Κάτι παρόμοιο συνέβη καὶ εἰς τῆς δύο μασκαράτες τοῦ σεντουκιῦ, ἀκούσατε δὲ τὰς μεταξὺ των ἀφηγήσεις ἀπὸ τὰ περασμένα μεγαλεῖα των.

*

Τὸν λόγον ἔχει τὸ ντόμινο:

— Ἄ! πῶς νὰ ξεχάσῃ κανεὶς μίαν ἀλησμόνητην νύκτα ποῦ ἐπέρασεν ἀνεσιν ἐπάνω σ' ἕνα πρῶτης τάξεως καλοφκιασμένον κορμί σ' ἕνα χορὸ τοῦ Σκέτιν! Ἐχόρευσα ταγγό, ἄνευ στίπ καὶ ὄλους τοὺς καινούριους ξετρελλαμένους χορούς. Πρῶτος ἐγὼ εἶχα δεχθῆ χιλίας δυὸ θωπείας ἀπειροπληθῶν θαυμασῶν τοῦ χαριτωμένου ἐκείνου ὀγγέλου, ποῦ με φοροῦσε, καὶ διαρκῶς ἤμουν εἰς κίνησιν ἀπὸ ζέστη τῆς θερμότητος τῆς χορευτρίας μου καὶ ἀπὸ τὴν σαμπάνια, μὲ τὴν ὅποιαν κατόπιν μὲ περιέλουσαν σ' ἕνα πρᾶινὸ ξεφάντωμα. Βλέπετε αὐτὴν τὴν μισὴ ἐδῶ νταντέλλα μου; Τὴν ἄλλη μισὴ τὴν μοιράσθησαν ὅλοι οἱ θεότρελλοι δορυφόροι τοῦ ἄγγελου, εἶσι γιὰ νὰ τὴν θυμούνται, ὅπως ἔλεγον.

*

Τὸν λόγον τώρα ἔχει καὶ ἡ ἱπποτικὴ χρυσοῦφαντος φορεσιά:

— Ἄμ' κ' ἐγὼ τὰ ἴδια εἶδα καὶ ἤκουσα καὶ ἐδοκίμασα ὀλοκλήρη μίαν νύκτα ἐπάνω σ' ἕνα κορμί μικροῦ καλοκαμωμένου κοριτσιοῦ, σ' ἕνα χορὸ τοῦ Ὄρειου. Τὸ θυμοῦμαι σὺν τώρα μ' ἐφόρεσε μὲ φούρια σ' ἕνα ἀτελιὸ μολίστρας καί, δειλά - δειλά, μ' ἕνα πολὺ νόστιμο παλληκάρι, ἐτύρωσε σ' ἕνα χορὸ. Δὲν εἶχε σ' τὴν ἀρχὴ πολλὴν ξετσιπωσύνην καί, μόνον σιγὰ - σιγὰ ἤρχισε νὰ συνηθίσῃ εἰς ὅ,τι τριγύρω του ἔβλεπε. Ἀπὸ κάτι ὁμοίως δυνατοῦς παλμῆς καὶ μερικὰ δύσκολα ἀνεστενάγματα του, εἶχα ἐννοήσῃ, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ μείνῃ περισσότερον ἐκεῖ. Καὶ πρῶτα, μετ' ὀλίγον ἐπήγαγε μὲ τὸν βαβαλιέρο του, ἀγνωστον ποῦ. Ἄλλ' ὁ διάβολος τᾶφευρεν, ἐπάνω σ' ἕνα περὶ δρόμο νὰ τὴν γνωρίσῃ ὁ ἀδελφός της. Ὁ βαβαλιέρος της τῶβρα ἴστα πόδια, ἐνῶ ἐγὼ σ' ἕνα πτωχόσπιτο τοῦ Παπᾶς-κιοπροῦ, πρὶν ἀπὸ τὸ τρελλοκόριτσο ἐδεχόμεν ἕνα γερὸν μαστουριάρισμα τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἀπὸ ὅλο τὸν καυγᾶ καὶ τὸ ξεφωγητό τοῦ ἔμαθα, ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ξετρελλαμένο μολίστρακι, τὸ ὅποιον ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ μὴ ἰύκτα τρέλλας σ' Ὄρειον καὶ τὸ ὅποιον ἡ μοῖρα τὸ ἔφερε σ' ἕνα δρόμον του τὸν ἀδελφόν του.

*

Πόσα ἄλλα τέρατα καὶ σημεῖα δὲν ἔχουν νὰ διηγηθοῦν τὰ ἄλλα μασκαράτα τοῦ σεντουκιῦ! Ὄρισμέως κρύπτουν θέματα δι' ὀλοκλήρους τόμους τοῦ Ζολᾶ ἢ τοῦ Πῶλ-νις-Κῶκ. Ἄλλ' ἀφοῦ τὸ θέλει ἡ τρέλλα τῆς ἀποκρηῆς; . . .

'Ασ...

Ο δούξ Λαδίσλαους Σταδνίσκη
διοργανωτής των Πολωνικών λεγεώνων.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΩΝ

ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Όπως και αν είναι, διατρέχουμε την εποχή των κοσμικών συγκεντρώσεων. Ο χειμών με τις μακρές νύκτας του και τα άλλα του αγαθά, βοηθά τις συγκεντρώσεις αυτές, τις απογευματινές, τις υποδοχές, τα γεύματα, τις εσπερίδες, τους χορούς, και την όρεξιν αυτήν βλέπομεν να διατρέχη όλα τα σπίτια, από τα πλουσιώτερα μέχρι των πτωχοτέρων, από τα άριστοκρατικά μέχρι των ταπεινοτέρων. Ο κόσμος θέλει να επικοινωνήσει και να περάσει μερικές ευχαρίστους ώρας και αυτό προσπαθεί να επιτύχη με τις διαφόρους συγκεντρώσεις που οργανώνει.

Θέλετε μαζί να κάμωμεν ένα γύρον ανά τα σαλόνια και να ρίψωμεν εκεί από μιὰ ματιά;

Η χρησιμότης των σαλονιών.

Δεν πρέπει να νομίζη κανείς, ότι η δημιουργία του σαλονιού ανήκει εις κάποιαν τυπικήν συνθήκην. Είναι μία ψυχολογική ανάγκη και μάλιστα από τας επιτακτικώτερας. Έν πρώτοις μέσα εις ένα σαλόνι, όπου συγκεντρώνονται μερικοί έκλεκτοί, γίνεται πάντοτε, ή πρέπει να γίνεται, μία κοινωνική διαλογή, ούτως ώστε να δύναται κανείς να εύρη εις αυτά το ό,τι έκλεκτόν έχει να επιδείξη ή κοινωνική τάξις, εις την οποίαν ανήκει το σαλόνι εκείνο. Συνέπεια της διαλογής αυτής των προσώπων, είναι και ή διαλογή των ιδεών, αι οποίαι ανταλλάσσονται εκεί.

Μη λησμονείτε, ότι εις πολλά σαλόνια ετυχε να εξετασθούν πολλά σπουδαία ζητήματα και να ριφθούν αι βάσεις ώραιων έργων. Εις το σαλόνι ο καλλιτέχνης θα γνωρίση τον κόσμον και θα γνωρισθῆ, ο άνθρωπος του πνεύματος εις τον κόσμον του σαλονιού δεν θα εύρη τας άσθενεστέρων εμπνεύσεις του και γένει το ανθρώπινον πνεύμα θα εύρη μέσα εις το σαλόνι το όξυγόνον, το όποιον του είναι απαραίτητον διά την εύεργετικήν του επίδρασιν. Θέλετε και κάτι άλλο; Εις το σαλόνι θα έλθη επί τέλους και ο έρωσ, διά να κόψη από τους απεράντους κήπους του Ύμναίου το γλυκύ άνθος της λεμονιάς, διά να το προσφέρη εις τους όκνούς, οι όποιοι δεν το έδρασαν. Εις το σαλόνι τέλος σφυρηλατούνται αι έκτιμήσεις και κραταιούνται αι φιλίαι.

Η κυρία δέχεται.

Ποιος θα είναι εκείνος, ο όποιος θα άμφισβήτηση τον σπουδαίον ρόλον, που παίζει ή κυρία, όταν δέχεται; Άπαιτούνται πολλά προσόντα πνεύματος, πολλαι κοινωνικαι άρεται, αι όποιοι, όλοι, πρέπει να λάβουν μέρος άρμονικόν διά να εύχα-

ριστήσουν, να λάμψουν χωρίς να κουράσουν, να φωτίσουν χωρίς να τυφλώσουν. Χρειάζεται άληθώς μεγάλη Ικανότης, πολλή εύστροφία διά την οικοδόσποιαν που δέχεται. Άποτελει τον κεντρικόν άστέρα, περι τον όποιον κινείται όλη ή όμήγυρις· αυτή δίδει τον άπαιτούμενον τόνον εις την συναναστροφήν, αυτή υποβοηθεί τας έκκολάψεις των ώραιων Ιδεών. Κάμνει και έν άλλο προσέτι: υποβοηθεί τας νεανίδας και τους νέους να αναπτύξουν τα προσόντα των, να έκδηλωθώσι, και τους ρίπτει εις την εύγενή άμιλλαν της δημιουργίας.

Πόσα και πόσα πνευματικά προϊόντα, πόσα και πόσα καλλιτεχνήματα, πόσαι πράξεις εύγενεις και γενναίαι δωρεαι δεν όφείλουσι την μυστικήν, την άφανή των γένεσιν εις μιαν κυρίαν!..

Τα φιλολογικά σαλόνια.

Άς τα όνομάσωμεν με το όνομα αυτό, αν και θα ήτο προτιμώτερον να τοίς έδίδαμεν κάποιο άλλο όνομα. Πρόκειται διά τα σαλόνια έκείνα, όπου όμιλούν δι' όλα τα ζητήματα της ήμέρας, έξαιρουμένων βέβαια των πολιτικών. Εις αυτά αναδεικνύονται οι causeurs, οι όμιληταί, οι όποιοι πρέπει να είναι καλώς πληροφορημένοι εις όλα, να όμιλουν με autorité και να γνωρίζουν να υποστηρίζουν τας ιδέας των. Δεν είναι σπουδαίον να έχη κανείς μιαν ιδέαν· σπουδαιότερον είναι να γνωρίζη να την αναπτύξη, χωρίς ή ιδέα του να χάση τίποτε από τον τόνον της, αλλά και χωρίς να γίνη όχληρά ή να θίξη κανένα.

Εις τα σαλόνια αυτά γίνεται λόγος περι των τελευταίων έργων της φιλολογίας, περι θεάτρου, ποιήσεως και όλων των συναφών. Μη νομίσετε, ότι είναι άνιαρά τα σαλόνια αυτά. Οι σχολαστικοί των καθηγητών μας πολύ όλίγον λαμβάνουν μέρος εις την καθαρώς έννοουμένην φιλολογίαν μας και αι κυρίαί μας μη νομίσετε, ότι μελετούν όλιγότερον φιλολογίαν. Εις αυτάς εμπορεί να εύρη τις μιαν λεπτήν παρατήρησιν και μιαν άποψιν όλως διόλου νέαν των έργων, εις τα όποια προσθέτει χάριν και το γυναικείον θέλητρον.

Έδώ ή κυρία του σαλονιού πρέπει να αναπτύξη πολύ tact και μεγάλην Ικανότητα. Η φιλολογία είναι μετά την πολιτικήν ή άκανθωδεστέρα των συζητήσεων και οι γράφοντες είναι εύξελπτοι. Ποία προσόντα πρέπει να έχη ή οικοδόσποινα διά να κατορθώση να συμβιβάζη προτου άναφουόν τα χάσματα;

Τα φιλολογικά σαλόνια αυτά έχουν και την άνάποδή τους. Πρέπει να φθάνουν μέχρις ενός σημείου· άλλως γίνονται πολύ σχολαστικά και πολύ άκαρπα. Μη λησμονείτε την άσθένειαν των precieuses ridicules.

Σαλόνια μουσικής και χορού.

Είναι άλλα τα σαλόνια αυτά και είναι καθωρισμένα Όπως ξεύρετε, ότι ή κυρία P., που δέχεται την Τρίτην, έχει φιλολογικόν σαλόνι, κατ' αυτόν τον τρόπον γνωρίζετε, ότι και ή κυρία K., που δέχεται το Σάββατον, άνέχεται μόνον την μουσικήν και τον χορόν. Εις το σαλόνι αυτό ή όμιλία, ή causerie, δεν έρχεται, παρά ως συμπλήρωμα. Έδώ θα άκούσετε καλό πιάνο, έν εύτροφο βιολί, έν ώραίο τραγούδι. Όλοι οι προσκεκλημένοι, όσοι άποτελούν το κλισέ της συναναστροφής, θα συνεισφέρουν κάτι, θα μέινουν δε έκτός, εις το περιθώριον, οι φιλόμουσοι, όσοι ξεύρουν να έκτιμήσουν και να άπολαύσουν. Έπειτα έπακουσθῆ μί κρός χορός, όταν μία κυρία διά να ξεκουρασθῆ από την opera που έπαιξε, στρέψη το φύλλον της μουσικής εις κάποιο βάλς. Και ή ύποδοχη τελειώνει.

Δεν έννοώ βέβαια έδώ διά τους συστηματικούς, τους μεγάλους χορούς· έννοώ τας χορευτικές jours fixes, όπου ή κυρία είναι με περιβολήν πόλεως και ο κύριος εμπορεί να παρουσιασθῆ χωρίς σμόκεν.

Σαλόνι χαρτιών.

Χαρτιά είναι το θέμα του φιλολογικού σαλονιού, χαρτιά και του παρόντος. Άλλά διαφέρουν. Εις την περίστασιν αυτήν δεν περνούν τας 52 σελίδας. Είναι ή τράπουλα.

Η αίθουσα είναι διάστικτος από μικρά τετράγωνα τραπεζάκια. Εις αυτά ή κοινωνία συγκεντρώνεται διά να κάμη μια χαρτίδα μπριτζ, έν μικρό ποκεράκι, ένα μάους ή κάτι άλλο από τα ποικιλώνυμα παιγνίδια της τράπουλας. Εις το σαλόνι αυτό δεν άκούετε παρά τας φράσεις:

- Ροαγίλ.
- Δύο καρρό.

- Ούβερτούρ.
- Κουλέρ.
- Κτυτώ.
- Μπλόφα.

Εις τα σαλόνια αυτά, το τσάι προσφέρεται βιαστικά, πολύ βιαστικά, μεταξύ μιάς άλλαγής ενός μπριτζ και ενός διαλείμματος του μάους. Έν τούτοις τα σαλόνια αυτά δεν συχνάζονται από όλιγότερους.

Κάτι άπ' όλα.

Υπάρχουν και σαλόνια, τα όποια δεν έχουν χαρακτήρα. Δεν είναι φιλολογικά, και όμως όμιλούν διά την φιλολογίαν, δεν είναι καλλιτεχνικαι συγκεντρώσεις, και όμως ο χορός και ή μουσική λαμβάνουν πολύ μέρος. Δεν άφίνουν άκόμη παραπονεμένους και τους μπριτζέρ. Τα σαλόνια αυτά δεν είναι όλιγότερον εύχάριστα. Έχουν το θέλητρον των. Και εις τουτο συντελεί ή χάρις της καρδίας, ή άληθής φιλία, αι εύγενεις τέρφεις, αι όποιοι προσφέρονται εκεί. Το πνεύμα τρέχει έδώ, καθώς και εις τάλλα σαλόνια, αλλά φαίνεται φυσικώτερον. Η άξια δεν σπανίζει, με την διαφοράν, ότι δεν αισθάνεται την ανάγκην να έπιδειχθῆ.

Το ίδιάζον προσόν του σαλονιού αυτού είναι, ότι άπομακρύνει τον καθένα από τας έπαγγελματικας άσχολίας του. Ο πολιτικός δεν όμιλεί περι έκλογών, ο έμπορος λησμονεί τους αριθμούς του και έκαστος μένει μόνον κοινωνικός άνθρωπος.

Έν τούτοις το έπαναλαμβάνομεν: Εις τας κοσμικας συγκεντρώσεις τον κυριώτερον ρόλον παίζει ή γυναίκα. Αυτή, όχι μόνον την στολίζει, αλλά κάμνει κάτι άλλο, πολύ περισσότερον άξιόλογον: διαπαιδαγωγεί τον άνδρα, τον χειραγωγεί, τον έξιδανικεύει.

Είμεθα δι' αυτό μιαν άκόμη φοράν προς αυτήν εύγνώμονες.

Ο νέος των σαλονιών.

Θα τον συναντήσετε παντού. Περιπατεί γεμάτος από άυτοπεποίθησιν, με ύφος νωχελές, ώσαν ούδέν άλλο να τιμῆ την οικοδόσποιαν, όσον ή έπίσκεψις του. Προχωρεί, χαιρετῆ με δανεικήν εύγένειαν, φιλεί τα χέρια, τα όποια του προσφέρονται, και κάθεται εις το καλλίτερον κάθισμα και άμέσως, με την παραξένον φωνήν του, λαμβάνει μέρος εις την συνομιλίαν. Θέλει να πωλήση πνεύμα και πρώτος, ίσως μόνος, γελῶ με τας εύφυλογίας του.

Είναι ο νέος των σαλονιών.

Ξεύρει κάτι άπ' όλα: είναι πληροφορημένος καλά διά το τελευταίον σκάνδαλον, ξεύρει ένα solo κάποιας όπερας, ένα ποίημα από την έρωτικήν άνθολογίαν και ύποχρεώνει τους άλλους να τον άκούσουν.

Είναι ο νέος των σαλονιών.

Έγεννήθη εις τα Ταταύλα ή εις το Ταρλάμπασι, εμπορεί το όνομά του να λήγη εις *πουλος* ή *όγλου*, έν τούτοις δεν καταδέχεται να όμιλήση την μητρικήν του γλώσσαν· πρέπει να την άνακατώση πολύ με ξενικας λέξεις. Έζησε τρεις εβδομάδας εις το Παρίσι και δύο ήμερονύκτια εις την Βιέννην. Έν τούτοις όλα τα έπεισόδια του συνέβησαν κατά το διάστημα έκείνο.

— Όταν ήμουν εις το Παρίσι...

— Εις την Βιέννην όταν έμενα...

Αυτός είναι ο νέος των σαλονιών. Αι γνωριμίας του πάντοτε είναι από την άνωτάτην άριστοκρατίαν. Όσάκις τον συναντήσετε, θα σῶς ειπῆ, ότι έρχεται από κάποιαν ύποδοχήν πρεσβείας, από έν γεύμα έπίσημον. Αι κυρίαί του καλλιτέρου κόσμου είναι — λέγει — οικειόταται δι' αυτόν. Τας άποκαλει με το μικρόν των όνομα. Του δίδει το θάρρος — λέγει — ή οικειότης του.

Όμιλεί πολύ διά την μόδα και άσχολεται με αυτήν με τας κυρίας. Έχει πάντοτε και μιαν γνώμη. Την λέγει χωρίς να του ζητηθῆ.

Ούδέποτε έσμέφθη να καλλιεργήση φιλίας, δεν έχει φίλους, ούτε είναι δυνατόν άγαπῆ μόνον ένα: τον έαυτόν του. Το μόνον κεφάλαιόν του είναι ή «κοινωνικότης» του και έχει ένα σκοπόν: τον πλούσιον γάμον. Καμμιά φορά είναι εύαρεστος εις τας δεσποινίδας, τας όποιας έκπλήσσει με το ψευδές πνεύμά του, και με τον ψευδόχρυσον, με τον όποιον πασαλείφει το πρόσωπον.

Είναι μία φούσκα γεμάτη ήλιθιότητα· μία βελονιά άρκει και δεν μένει άπ' αυτήν παρά ο άέρας...

Αυτός είναι ο νέος των σαλονιών.

Ο Κοινωνικός.

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΩΝ ΗΘΩΝ

Ο ΚΑΥΜΕΝΟΣ Ο ΒΕΡΘΕΡΟΣ!

‘Ο Βέρθερος — ποιος θά τὸ ἔλεγε; — ἀφοῦ ἔκαμε γενεὰς νὰ κλαύσουν μὲ τὰ παθήματά του καὶ γενεὰς ν’ αὐτοκτονήσουν, ἤρχισε νὰ γίνεται ἐνοχλητικός καὶ τί — τί νὰ τὸ κρύβωμεν; — ὀλίγον γελοῖος.

Τὸ ἀντελήφθην πρό τινος, ὅταν ὁ ἀτυχὴς νέος, ἀνύποπτος διὰ τὴν μεταστροφὴν τῶν πραγμάτων, ἤλθε νὰ παρουσιασθῆ μὲ τοὺς παλαιούς του στεναγμούς ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου. Μία δεσποινίς, κουρασθεῖσα προφανῶς ἀπὸ τὴν αἰσθηματολογίαν τοῦ παλαιοῦ αὐτοῦ ἐρωτευμένου, ἐγύρισε καὶ μοῦ εἶπε μὲ φαρμακερὰν εἰρωνείαν :

— Μά, ἐπὶ τέλους δὲν κάνει καὶ τίποτε ἄλλο αὐτὸς ὁ κύριος;

— Τί θέλετε νὰ κάμῃ, δεσποινίς;

— Ἐννοῶ, δὲν πιάνει καὶ καμμίαν ἄλλη δουλειὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτα;

Ἐάν τὴν ἤκουεν ὁ Βέρθερος, εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ διέκοπτε τοὺς στεναγμούς του, θὰ ἐπήγαγεν ἀμέσως ν’ ἀνοίξῃ μπακάλικον καὶ θ’ ἄφινε κατὰ μέρος κάθε ἰδέαν αὐτοκτονίας. Δὲν τὴν ἤκουσεν ὁμως, ἐξηκολούθησε νὰ νομίζῃ, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἀγαποῦν ὅπως καὶ πρώτα, ὑπέφερε τὰ μαρτύριά του εἰς τρεῖς ὀλοκλήρους πράξεις καὶ εἰς τὸ τέλος τῆς τρίτης ἐσκοτώθη.

Κανείς μας δὲν τὸν ἐμίμηθη μετὰ τὴν παράστασιν. Ἐξ ἐναντίας διηυθύνθημεν ὅλοι, μὲ τὸ καλλιτερον κέφι τοῦ κόσμου, εἰς τὸ γαλακτοπωλεῖον, ὅπου ἐφιλοσοφήσαμεν ἐπὶ τοῦ νέου ἔρωτος, εἰς βάρους τοῦ παλαιοῦ.

Ἡ δεσποινίς, ποῦ εἶχε κουρασθῆ ἀπὸ τὴν αἰσθηματολογίαν τοῦ Βερθέρου διαρκούσης τῆς παραστάσεως, ἤλθε καὶ αὐτῇ, ἀκτινοβολοῦσα ἀπὸ μίαν μοναδικὴν εὐθυμίαν. Ὁ φίλος μου ὁ ποιητής, ὁ ὁποῖος ἔκλαιεν ἐπάνω εἰς τὸ γάλα τῶν τῶν θάνατον τοῦ μεγάλου ἔρωτος, εἶχεν ἐνοχληθῆ ἀπὸ τὴν εὐθυμίαν τῆς δεσποινίδος.

— Ἐρχεσθε ἀπὸ κάποια κωμῳδία; τῆς εἶπεν.

— Ὁχι, ἔρχομαι ἀπὸ τὸν «Βέρθερον».

— Καὶ εἰσθε τόσο εὐθυμη;

— Ἀκριβῶς γι’ αὐτὸ εἶμαι! εἶπεν ἐκείνη.

ἤρχισε φλογερὰ συζητήσεις μεταξὺ τῶν δύο.

— Μά, αὐτὴ εἶναι ἐπὶ τέλους ἡ ζωὴ; εἶπεν ἡ νέα.

Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ τέχνη;

Ἡ δεσποινίς ἐσπρωξέ θυμωμένος τὸ γάλα του.

— Ἐάν ἦτον αὐτὴ ἡ ζωὴ, εἶπε, θ’ ἄξιζε νὰ τὴν ζήσωμεν διὰ τὴν τέχνην. Ἐπειδὴ, δυστυχῶς, δὲν εἶναι, ἀξίζει νὰ ζήσωμεν τὴν τέχνην αὐτὴν διὰ τὴν ζωὴν.

Τὸ ἀπόφθεγμα τοῦ ποιητοῦ ἐφάνη ὀλίγον γριφώδες διὰ τὴν νέαν.

— Δὲν μοῦ λέτε, σὰς παρακαλῶ, ὑπάρχει κανένας Βέρθερος σήμερα;

Ὁ ποιητής, ποῦ ἦτον ἔτοιμος ν’ αὐθαδιάσῃ, κατὰ τὴν συνήθειαν του, δὲν ἐκρατήθη περισσότερον :

— Μά πῶς θέλετε νὰ ὑπάρχη σήμερα Βέρθερος, ἀφοῦ ὑπάρχετε σεις;

Καὶ ἔρριψεν ἓνα βλέμμα ὑπογραμμισμένον εἰς τὰς σπαργανωμένας λαγόννας τῆς νέας, αἱ ὁποῖαι ἐθριάμβευαν μέσα εἰς τὴν χλιαράν, ἀρωματισμένην ἀτμόσφαιραν τοῦ νυκτερινοῦ κέντρου, ἐνὸς θερμοκηπίου σαρκός, ἐντελῶς ἀκαταλλήλου διὰ καλλιέργειαν Βερθέρου.

Ἡ δεσποινίς δὲν ἀπεστομώθη ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν σφοδρὰν ἐπίθεσιν τοῦ ποιητοῦ. Ἦσθάνετο, ὅτι εἶχε μάζῃ τῆς ὅλην τὴν αἰθουσαν, ζωηράν, ἀνήσυχον, λησμονήσασαν ἐγκαίρως τὸν Βέρθερον καὶ στεναγμούς τοῦ καλοῦ παλαιοῦ καιροῦ, κατὰ τὸν ὁποῖον οἱ ἐρασταὶ ἐμελπον σερενάδες ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐκλεκτῆς των καὶ ἀνερριχῶντο μεταξὺ τῶν κλίμακας μόνον καὶ μόνον διὰ ν’ ἀσπασθοῦν τὸ ἄκρον τοῦ χειροκτίου τῆς καὶ νὰ ξανακατέβουν πάλιν εἰς τὴν πεζότητα καὶ τὴν μελαγχολίαν.

Καὶ μὲ τὸ θάρρος αὐτὸ ἡ δεσποινίς ἐγύρισε πρὸς τὸν ποιητὴν διὰ τελευταίαν φορὰν, ἐστήριξεν ἐπάνω του ἀπειλητικὰ τὰ φασαμέν της καὶ τοῦ εἶπεν :

— Ἀγαπητέ μου, vous êtes venu trop tard dans un monde trop vieux!

Ὁ ποιητής ἐσιώπησε μίαν σιωπὴν θλιβερὰς διαμαρτυρίας.

Κι’ ὁ Βέρθερος περπάτα γι’ ἀπάνω-κάτω... Ὁ καυμένος ὁ Βέρθερος!

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

Σῶμα Γερμανῶν ποδηλατιστῶν ἐν ὥρᾳ μάχης εἰς Μαργραβόβαν.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

Ἀφοῦ κατέβαλεν ἰδιαιτέραν ὄλως μέριμναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἡ κ. Ἐλπινίκη περὶ τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἐν γένει καὶ τὴν ἀμφίεσίν της, ὅπως ἀναδειχθῶσιν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον οἱ συμπαθεῖς τῆς μορφῆς αὐτῆς χαρακτῆρες, αἱ ἀριστοτεχνικαὶ ἐν πᾶσι τοῦ ραδινοῦ σώματός της γραμμαὶ καὶ ἡ τὸ λευκὸν της μέτωπον, ὡς πολυτίμον διὰ δῆμα, ἐπιστέφουσα ἐβενώδης κόμη της, ἐξῆλθεν ἀπαρατήρητος τῆς οἰκίας της καὶ ἀμφιβάλλουσα πῶς καὶ συνεσταλμένη, εἰσηλθε ταχέως εἰς τὴν πρώτην τυχούσαν ἄμαξαν, συσπειρωθεῖσα μετὰ προφυλάξεως εἰς τὸ βάθος αὐτῆς, ἀφοῦ ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἐψιθύρισε τῷ ἄμαξηλάτῃ τὴν διεύθυνσιν τοῦ Νισάν-Τάς.

Ἦσθάνετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν καρδίαν της παλλομένην παραδόξως, καὶ ριγὸς ἀσαφὲς καὶ ἀόριστον διέτρεχε τὸ σῶμά της ὀλόκληρον. Καὶ ὁμως, αὐτὴ μόνη εἶχε παρασκευάσει τὸ τολμηρὸν ἐκεῖνο διάβημα, εἰς ὃ προέβαινε τότε, καὶ αὐτὴ μόνη, ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τοῦ τολμηματός της, ἐξετίθετο ἤδη εἰς τόσους κινδύνους καὶ μετέβαινε εἰς μίαν οἰκίαν, ἐξ ἧς, κατὰ βάθος βεβαία ἦτο, ὅτι δὲν θὰ ἐξήρχετο πλέον, ὡς ἀκριβῶς θὰ εἰσηρχετο εἰς αὐτήν. Ἦσθάνετο μίαν κακῶς ἐν αὐτῇ διαγραφομένην ἐπιθυμίαν, ὅπως παραιτηθῆ τὴν κατ’ ἀρχὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασίν της καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν της, ἐξ ἧς λάθρα σχεδὸν εἶχεν ἐξέλθῃ, ἵνα μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ εἰς τὸ τετραετὲς θυγάτριόν της πλὴν συνάμα ἰσχυροτέρα τις ἐπιθυμία, σαφῶς αὐτῇ καθοριζομένη, τὴν ὧθει ἀσυναισθήτως, ἵνα ἐξιχθῆ μέχρι τοῦ τέρατος τῆς κινδυνώδους περιπετειᾶς, εἰς ἣν τὸσφ ἀσυνέτως ἐρρίπτετο· ἐδικαιολογεῖτο ἤδη καθ’ ἑαυτήν, προσπαθοῦσα νὰ πιστεύσῃ, ὅτι ὁ κύβος εἶχε ριφθῆ, ὅτι ἡδυνάτει πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ καὶ ὅτι ἀδύνατον τῇ ἀπέβαινε νὰ προλάβῃ ἐν γεγονός, ὅπερ ἐν τῇ περιδινουμένη φαντασίᾳ της ὡς μοιραῖον ἤδη ἐξελάμβανεν. Ὁ πειρασμός, ὁ φθοροποιὸς αὐτὸς δαίμων, συνελήρου τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ μιᾶς φρεναπατηθείσης γυναικὸς τὸ

ὀλέθριον αὐτοῦ ἔργον καὶ τὴν ὧθει ἀσφαλῶς πρὸς τὴν ἄβυσσον τῆς καταστροφῆς της.

Ἡ πρώτη συνάντησίς των!... Ἡ λέξις αὕτη, ἦν ἀκουσίως τὰ χεῖλη αὐτῆς ἐψιθύριζον, ἐπετάχυνεν ἔτι μᾶλλον τοὺς παλμούς τῆς καρδίας της· τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔτι, καίτοι μετ’ οὐ πολὺ ἐν ὄνειρον, μία σκέψις της, εἰς ρεμβασμός της θ’ ἀπέβαινε πραγματικότης, δὲν ἐπεθύμει οὐχ ἦττον νὰ πιστεύσῃ τοῦτο, νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀληθῆ σημασίαν τῶν μελλόντων νὰ συμβῶσι. Πλὴν, ἐφ’ ὅσον ἡ ἄμαξα, ταχέως φερομένη προσήγγιζεν εἰς τὸ τέμα αὐτῆς, κατανοοῦσα, ὅτι ὑπερίσχυον ἐν τῇ κεφαλῇ της αἱ νεώτεροι σκέψεις της καὶ διαστέλλουσα τὰ χεῖλη εἰς τὴν μέχρη τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐνάρετον καὶ ἀφωσιωμένην σύζυγον ἐν αἰσθηματί τινι οἴκτου, ἔλαβε πλέον στερρὰν ἀπόφασιν νὰ ζήσῃ τοῦ λοιποῦ μέσφ τῆς ἡδυπαθοῦς ἀτμοσφαιρας τοῦ τόσφ νηδύμως ἀπὸ τινος βαυκαλιζόντος αὐτὴν ὄνειρου.

Ἡ πρωτεύουσα, ἡ διεθνὴς αὕτη μεγαλόπολις, μὲ τὰς καλλονὰς καὶ τὰ θέληγτρα της, ἡ εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς τόσα οἰκογενειακὰ ἀπόρρητα ἐγκρύπτουσα, θὰ ἡδύνατο νὰ διαφυλάξῃ ἐχεμύθως ἐν ἐπὶ πλέον, τὸ ἰδικὸν των... Καὶ ἐμειδία νῦν νοχελῶς, ἐξηπλωμένη εἰς τὸ βάθος τῆς ταχέως βαινούσης ἀμάξης, χωρὶς ν’ ἀκούῃ κἄν τὰς ἐκκωφαντικὰς κραυγὰς τῶν μικρῶν ἐφημεριδοπωλῶν, τῶν στεντορείως διαλαλούντων τὰς ἐσπερινὰς ἐφημερίδας. Καὶ μέσφ τῶν ἡμικλειστων ὀφθαλμῶν της καὶ ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μιᾶς γλυκείας νάρκης, ἣτις παρέλυε τὰς αἰσθήσεις της ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ, ἦν καὶ αὕτη σαφῶς δὲν ἐπεθύμει νὰ σκεφθῆ, διέβλεπε φρίττουσα τὴν τελικὴν πλέον καὶ ἄνευ περιστροφῶν καὶ ἐπιφυλάξεων ἐγκατάλειψίν της εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκείνου, τὴν ἄνευ πλέον συστολῆς τινος συνάντησιν τῶν πόθους μόνον καὶ ἐπιθυμίας ἀσβέστους ἐκδηλούντων βλεμμάτων των καὶ παρετήρει προσεγγίζουσαν τὴν ἀμφίβολον στιγμὴν ἐκείνην, καθ’ ἣν ἐν τῷ ἡμίφωτι ἐνὸς θαλάμου, εἰς ὃν τὸ πρῶτον θὰ εἰσηρχετο, ἀπορρίπτουσα τὸν φόρτον τῶν πατροπαραδότων καθηκόντων της, θὰ διέπραττε τὸ μοιραῖον ἀμάρτημα ἐν ὀνόματι δῆθεν τοῦ ἔρωτος!...

(ἀκολουθεῖ)

N. E. BABEAS

ΣΥΜΠΡΑΞΙΣ

Ζητώ την άδειαν των κ. κ. ‘Ασ... και Πάνε-Ρώτα (Γιάννης, Γιαννάκης), των μόνων προνομιούχων να κρατούν ένημέρους τους άναγνώστας της ‘Επιθεωρήσεως δια των σημειώσεων και παρατηρήσεων των περι των εκάστοτε βαρομετρικών, καταπτώσεων, ζητώ την άδειαν των να γράψω κάτι κι’ εγώ, εξαιρετικώς αυτήν την φοράν, σχετικόν με τον καιρόν.

Δέν ήξεύρω αν θα κατορθώσω να μη μεταβληθῆ μέχρι της δημοσιεύσεως αυτού του χρονογραφήματος.

Οι άναγνώσταί μου, οι όποιοι μετά την μεταβολήν του καιρού δέν ήθελον εύρει επίκαιρον τό θέμα, ως φαντασθούν για μιá στιγμήν, ότι διαβάζουν τελευταία ώρα ή μεταμεσονύκτια τηλεγραφήματα· έπειτα δέν χρειάζεται μεγάλη δόσις μνημονικού για να θυμηθούν, ότι πριν από δύο-τρεις μέρες είχαμε ήλιο, ζέστη, καλοκαιρία.

Φαίνεται, ότι έφέτος αί ήλιακαι άκτίνες ένεγράφησαν εις κανένα σύνδεσμον σωφραζετιών, για να ξεριζώσουν μιá βαθειά ριζωμένη πρόληψι: ότι κατά τον χειμώνα έχουν δόντια. ‘Οχι λοιπόν, κύριοι, έφέτος αί ήλιακαι άκτίνες—χωρίς να συγκινηθούν οι δοντογιατροί—δέν έχουν δόντια.

Έρχονται με ήρεμία να μās χαϊδέψουν, να μās ζεστάνουν, να μās ευεργετήσουν. ‘Αν δέν είχαμε τους ήμεροδείκτας, καθόλου παράδοξον να τρεχαμε κανένα πρωί να πιάσωμε τον Μάη. ‘Ολα καλοκαιρινά. ‘Ο ούρανός με τ’ άστρα και τ’ όλογέμιστο φεγγαράκι, αί δύσεις με τό πορτοκαλλένιο χρώμα τους, ό ήλιος που χάνεται σιγά-σιγά με μιá πολύχρωμη αποθέωσι, κατακόκκινος σάν να διάβασε σατυρικά ήμερολόγια. Πρόσθεσε σ’ όλα αυτά κτρινωπές μιμόζες, βιολέτες με τό έλαφρό άρωμά τους, βελουδένιους πανσέδες, προκλητικά φύλλα, μισοκόκκινα, φοβισμένα τριανταφυλλάκια, άγριολούλουδα του βουνού με τους άτακτους χρωματισμούς τους, σκορπισμένα δεξιά κι’ άριστερά, στους δρόμους, στα στήθη, σιής μπουτουνιέρες, στα βάζα, και θάχης ένα καλοκαίρι, ένα... χειμωνιάτικο, ένα άγουρο καλοκαίρι. ‘Αλλη φορά αυτήν την έποχήν όνειροπωλούσαμε να χωθούμε στο πρώτο σαλόνι, του θά ζέσταινε τά χέρια μας, θά έφερνε εις τό φυσικό της χρώμα την μύτη μας, θά σταματούσε τον μονόλογο των δοντιών μας.

— Τόρα—έμένα τουλάχιστον—μ’ έρχεται ή όρεξις να τρέξω στα βουνά, να ριχθώ στα χωράφια, να πεταχθώ στον Βόσπορον, στα νησιά, να κάμω κανένα μπάνιο, να δροσισθώ με παγωτά, να βγάλω ένα-δυό φανέλλες και πικρακάτω άκόμη...

Και όμως τό κοινόν δέν είναι εύχαριστημένον από αυτό τό ξαναμώραμα της φύσεως· ό κόσμος θέλει χιόνι, κρύο παγερό, μύτες να τρέχουν, πόδια να ξεπαγιάζουν, χέρια να σκάνουν, παλλά, γούνες, γάντια, όμπρέλλες...

Αυτήν την θέλησιν των συμπολιτών μας, πολύ εύγενώς φερόμενοι, ανέλαβον με θαυμαστήν αυτοθυσίαν να θεραπεύσουν πλείστοι εκδόται και συνεργάται περιοδικών και ήμερολογίων. Δυστυχώς τά πράγματα, τουλάχιστον μέχρις αυτής της στιγμής, άποδεικνύουν, ότι αί πυρετώδεις προσπάθειαι των δέν έφθασαν άκόμη εις τό ποθούμενον αποτέλεσμα.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Είχον γραφή τ’ άνωτέρω, ότε παρατηρήθη από τομους μεταβολή του καιρού. Τό περιπόθητον χιόνι έφθασε μ’ όλην την παγεράν συνοδείαν του. ‘Ο άνθρωπος ένίκησε την φύσιν!

Κολοκεύομαι να πιστεύω, ότι εις τοϋτο δέν συνετέλεσεν όλίγον και ή ήμετέρα σύμπραξις, καθόσον τό χιόνι ήρχισεν άκριβώς την στιγμήν, που ήτοιμοζόμην να παραδώσω τά χειρόγραφα εις την σύνταξιν του ‘Ασ’Ολα.

‘Ας έλπίσω, ότι όλοι οι πολίται, και ιδίως οι άναγνώσταί μου, όσοι ένοστάγησαν χιονώδεις και παγεράς ήμέρας, θ’ άναγνωρίσουν και θά εκτιμήσουν δεόντως όλην την δύναμιν της συμπράξεώς μου...

‘Ο ίδιος.

Τά ψάρια δυνατώτερα

από τον άνθρωπον.

‘Ο καθηγητής Housson έκαμε παρατηρήσεις επί της δυνάμεως, την όποιαν καταβάλλει ό άνθρωπος κολυμβών, και ένα μικρό ψάρι. ‘Εξάγει δε, ότι ό άνθρωπος, ζυγίζων 80 χιλιογράμματα, διαθέτει δυνάμεις αναλόγους προς 7 χιλιογράμματα· έν ψάρι 419 γρ μμαρίων, διαθέτει 750, δηλαδή διπλασίας του βάρους του. Τό ψάρι λοιπόν υπερτερεί τον άνθρωπον εις την δύναμιν.

‘Η οικοδομική εις την Ν. ‘Υόρκην.

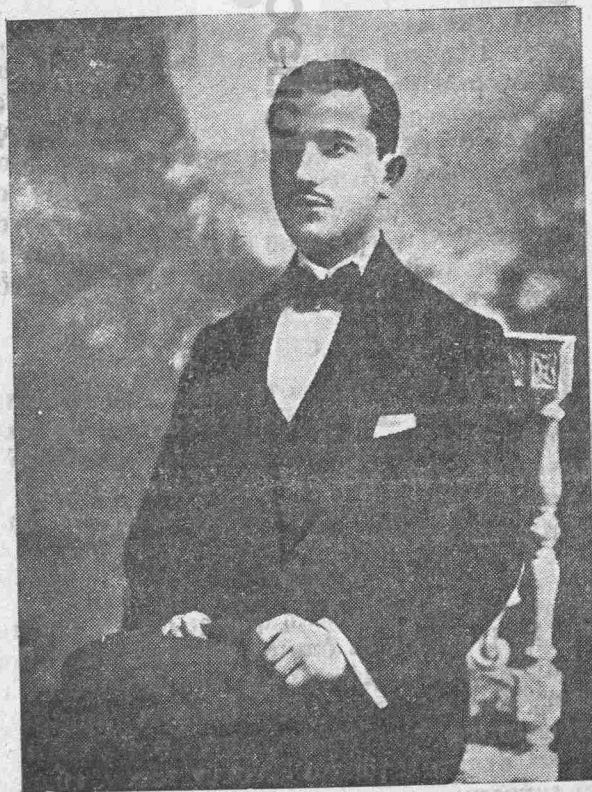
Φαίνεται, ότι οικοδομούν 37 κτίρια την ήμέραν εις την Ν. ‘Υόρκην. Κάθε τεσσαράκοντα λεπτά, κατ’ αναλογίαν, και εις νέος ούρανοξύστης προβάλλει εις την πόλιν εκείνην. Και κατ’ ανάγκην:

‘Η Ν. ‘Υόρκη αυξάνει κατά μήνα κατά 17 χιλιάδας κατοίκους. Αύτοι οι άνθρωποι πρέπει να κατοικήσουν, να έργασθούν εις εργαστήρια, εις γραφεία, εις καταστήματα. ‘Εντός της τελευταίας δεκαετίας εκτίσθησαν 135,695 οικοδομαί, αί όποια έστοίχισαν 6 δισεκατομύρια δολλαρία. Και όμως δέν είναι πολύ. ‘Αν πικρηθήστε εις τάς στατιστικάς της δημαρχίας, θά ίδετε, ότι γίνεται και εις γάμος κάθε δέκα λεπτά, και εις τοκετός κάθε τέσσαρα. Τέλος, ότι συμβαίνει εις θάνατος κάθε έπτά λεπτά. Τούτο συντελεί εις τό να αυξάνη ή πληθυσμός της πόλεως καταπληκτικώς, διότι καθεκάστην πλεονάζουσιν 160 γεννήσεις επί των θανάτων. Πώς λοιπόν να μη κτιζονται άδιακόπως ούρανοξύστη εις την Ν. ‘Υόρκην;

Ειλικρινεία.

‘Ο πελάτης.— Εις αυτό έδω τό ρεστωράν έφαγα πρό μιά; έβδομάδος ένα θαυμάσιο ψητό.

Τό γκαρσόν.— ‘Αν ό κύριος θέλη από τό ίδιο, μās έχει μείνει μιá μερίδα άκόμη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΚΗΣ

Εύχαρίστως δημοσιέομεν την φωτογραφίαν του εκ των φίλων ήμών νομομαθούς εμπόρου κ. Γεωργίου Νεαπολιτάκη. ‘Ο άριστος καιά πάντα και συμπαθής νέος, τελευταίως δούς τάς διδακτορικάς αυτού έξετάσεις, άνεκηρύχθη μετ’ επίσημου βαθμού διδάκτωρ τά νομικά. ‘Εκφράζομεν τά θερμά ήμών συγχαρητήρια τῷ καλῷ ήμών φίλῳ και εύχόμεθα, όπως έξασκολληθή τῷ λαμπρόν στάδιον, ό έχάραζε τόσον επιτυχώς έν τῷ έμπορίῳ, συνδυάζων μετὰ της διακρινούσης αὐτόν δεξιότητος έπιστήμην και εμπόριον.

‘Υπερ της ‘Εθν. ‘Αμύνης.— Τά Ταταύλα διοργάνωσαν την παρελθοῦσαν Πέμπτην λαμπράν έσπερίδα εις τό αυτόθι ήλεκτροφώτιστον κατάστημα της ‘Αδελφότητος «Προόδου» υπέρ του Σωματείου της ‘Εθνικής ‘Αμύνης. ‘Ιδιαιτέρα διοργανωτική έπιτροπή υπό τον πρόεδρον της «Προόδου» κ. ‘Αντ. Χαλκιόπουλον και υπό την εύγενή σύμπραξιν των δεσποινίδων Σακουνηζάκη, ‘Αλεξανδρίδου, Κολλάρου και άλλων φιλογενών κυριών και κυρίων, παρουσίασεν έν όλον ώραιον από πάσης άπόψεως. Προσήλθε και ό πρόεδρος του Σωματείου της ‘Εθν. ‘Αμύνης μετ’ άλλων επιλέκτων μελών, τους όποιους θερμότατα υπεδέχθησαν και καταλλήλως προσεφώνησαν.

Γεῦμα.— Πληροφορούμεθα, ότι άπόψε ό φίλος κ. Π. Β. Θεοδοσιάδης παραθέτει γεῦμα εις τους δημοσιογράφους. Τό γεῦμα προμηνύεται πλουσιώτατον και λαμπρόν, με μενού πρωτοφανές δια δημοσιογραφικούς στομάχους. Είμαι γνωστά τά προς τον τύπον αισθήματα του κ. Θεοδοσιάδου· ή άποψινή πανδαισία νέαν άποτελεί έκδηλώσιν των αισθημάτων τούτων.

Μνημόσυνα.— Τήν Κυριακήν έτελέσθησαν έν τῷ έν Σισλιή ναϊδίῳ του νεκροταφείου έτήσιον μνημόσυνον υπέρ του άοιδίμου Πατριάρχου ‘Ανθίμου του Ζ’ και τεσσαρακονθήμερον υπέρ του εκ των άνεψιών αυτού ίατροῦ ‘Αγησιλάου Παπακωστή. ‘Εκλεκτός κόσμος παρέστη κατά την έπιμνημόσυνον ταύτην τελετήν, συλλυπηθείς τον πενθοίντα άνεψιόν και άδελφόν κ. ‘Οδυσ. Παπακωστήν. Της τελετής προσέτη ό χωρεπίσκοπος Μπέγιογλου κ. Χριστοφόρος, την δε Μ. ‘Εκκλησίαν άντεπροσώπευσεν ό Τριτεύων.

Θάνατοι.— Παρ’ όλας τάς περιθάλψεις φιλοστόργων οικείων και τάς βρηθείας της έπιστήμης, έστάθη άδύνατον να άποφύγη τό μοιραϊον τέλος και την παρελθοῦσαν έβδομοδι παρέδωκεν έν γαλήνην τό πνεῦμα εις τον Πλάστην ή δεσποινίς Μαρία Γ. Καρδαρά, καταλιπούσα άφατον λύπην κασι τοις οικείοις αυτής και τοις γνωρίσασιν αυτήν. ‘Η κηδεία της έτελέσθη μετὰ της έπιβαλλούσης εκκλησιαστικής παρατάξεως έν ‘Αρναούτκι, προεξάρχοντος του Θεοφιλεστάτου επισκόπου κ. Γερμανού, την Τετάρτην. Τῷ τόσον σκληρῶς πληγέντι άδελφῷ κ. Θ. Γ. Καρδαρά εύχόμεθα την έξ ύψους παραμυθίαν, εις δε την μεταστάσαν αιώναν την μνήμην.—*

— ‘Απηνῶς τό δρέπανον του Χάρωνος κατέπεσε και έστέρησε της ζωής έν τῇ άκμῇ της ήλικίας του τον πολυκλαυστον Παντολέοντα Β. Κοτζάμπασην, μόλις αριθμούντα 24 άνοιξεις. Οὔτε ή έπιστήμη, οὔτε αί περιθάλψεις της τε μητρός και του άδελφοῦ ήδυνήθησαν να προλάβωσι τό μοιραϊον τέλος. Τήν κηδείαν αυτού, ήτις έγένετο την Τρίτην έν Κουσκουντζουκίῳ μετὰ της έπιβαλλούσης παρατάξεως, πικροκολούθησε πλήθος πολύ φίλων, έκδηλούντων την προς τον μεταστάντα συμπάθειαν αὐτῶν. Εις τους πενθοίντας οικείους και τῷ άδελφῷ του κ. Δημ. Β. Κοτζάμπαση εκφράζομεν τά ειλικρινή μας συλλυπητήρια, εις δε τον θανόντα εύχόμεθα την μνήμην αληστον.—Π. Ν. Π.

‘Εκδόσεις.— ‘Αγγέλλεται ή προσεχής έκδοσις υπό του κ. Δ. Βλαχοπούλου, τέως διδασκάλου, νυν δε εισπράκτορος της κοινότητος Μπέγιογλου: «Οικογενειακός, εκπαιδευτικός και κοινωνικός ψυχικός βιος και κόσμος», ήτοι θεμελιώδεις οικογενειακαί, εκπαιδευτικαί και κοινωνικαί άρχαί και βάσεις υγιείς της τελείας, θγιούς και αληθοῦς μορφώσεως, καταρτίζουσαι τον άνθρωπον του μέλλοντος κατ’ άμφοτέρα τον νουν και την καρδίαν. Τό πόνημα τοϋτο θά έκδοθῆ εις τέσσαρα τριμηνιαία τεύχη, ών έκαστον θά τιμᾶται γρ. 5.

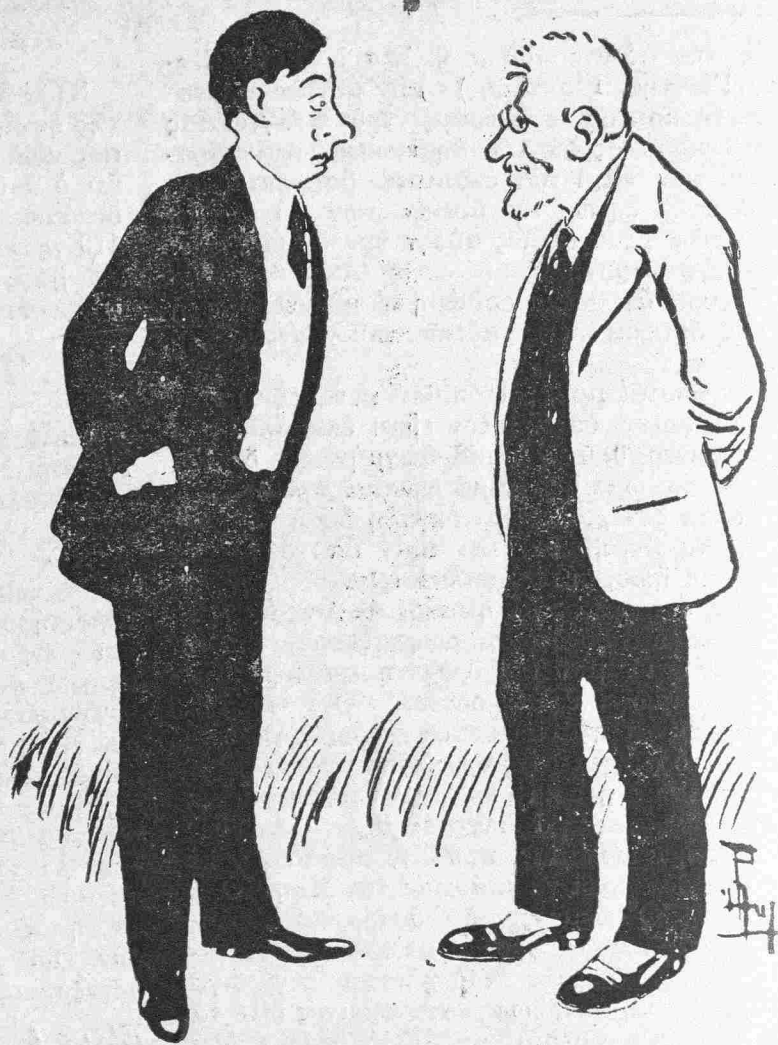
Κινηματογράφοι.— ‘Εν ήμερίδι και έσπερίδι αύριον ό κινηματογράφος της ‘Αδελφότητος «Προόδου» των Ταταούλων θά παρουσίαση πρωτοφανῶς ώραϊον και πλούσιον πρόγραμμα.

— Εις τον κινηματογράφον «Σαντράλ» του Σιτέ-Συρη προβάλλονται αί θαυμασιώτεραι ταινία, με θέματα ποικίλα, ώραϊα και πρωτότυπα εκ του πανευρωπαϊκού πολέμου.

— Εις τον κινηματογράφον «Ροαγιάλ» (Βαριετέ), νέαι προβάλλονται την έβδομάδα ταύτην ταινία παθητικαί και κωμικαί. Τό πρόγραμμα ποικίλον, καλῶς κατηρητισμένη όρχήστρα, άοιδοί και χορευτήρια.

— 'Ο φίλος μας 'Ιάκωβος ἔσωσε τὸ περασμένο καλοκαίρι κάποια γεροντοκόρη, ποῦ θὰ ἐπνίγετο.
— Καὶ τί μὲ τοῦτο ;
— Τώρα προσπαθεῖ αὐτὸς νὰ σωθῆ ἀπ' τὴ γεροντοκόρη.

— Εἶμαι εὐχαριστημένος ποῦ σὲ συνήντησα. Θέλεις νὰ φάγῃς μαζί μου ;
— Εὐχαρίστως.
— Τότε εἰδοποίησε τὴν γυναῖκά σου νὰ ἐτοιμάσῃ φαγὶ διὰ τρεῖς.

ΣΑΤΥΡΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Δὲν παύουν κατ' αὐτὰς αἱ ἀπηχῆσεις περὶ εἰρήνης διὰ τὸν πανευρωπαϊκὸν πόλεμον. 'Αλλ' αὐταὶ ἔχουν τόσην δύναμιν, ὅσην θὰ εἶχον τὰ λόγια κανενὸς μεθυσμένου ἢ τρελλοῦ. 'Ισως τὴν εἰρήνην τὴν ἐπιβάλλῃ τὸ ἔξαγγελθὲν νέον γερμανικὸν κανόνι, τὸ ὁποῖον θὰ εἶναι δυνατόν νὰ κτυπᾷ τὴν 'Αγγλίαν ἀπὸ τὸ Καλαί. Καὶ εἶναι καιρὸς πλέον, οἱ αἰτιοὶ ποῦ ἰδημιούργησαν τὴν σημερινὴν κατάστασιν νὰ κτυπηθοῦν μιά γιὰ πάντα, εἴτε ἀπὸ τὸ Καλαί, εἴτε ἀπὸ τὴν κακὴν ψυχρὴν τους μέρα.

Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἐρωτοτρόπων καὶ τῶν ἐρωτοτροπιῶν ὀρισμένως πρώτην θέσιν θὰ καταλάβῃ ἡ Ρουμανία. Μὲ ὅλους χομογελαῖ, εἰς ὅλους δίδει ἐλπίδας ἀγάπης καὶ φιλίας, ἀλλὰ καὶ σὲ κανένα δὲν δείχνει σταθερότητα, οὔτε δηλώνει καμμιά ὀριστικὴν ἀπόφασιν τῆς. 'Ακολουθεῖ δηλαδὴ καθ' ὅλα τὸ τραγοῦδι :

Μ' ἀρέσει μ' ὅλους νὰ γελῶ, μ' ὅλους νὰ κορτεζᾶρω καὶ μάτια ἔχω τέσσαρα ἀπ' ὅλους τί θὰ πάρω.

Καὶ ἕνας διάλογος :
— Πῶς σὲ φαίνονται οἱ Βλάχοι ; Τί πολιτικὴν βαστοῦν ;
— Τὴν γνωστὴν πολιτικὴν. 'Εμεῖς οἱ Βλάχοι... ὅπου λάχει.

Σὰν ξαφνικὴ βόμβα ἐρρίφθη ἡ εἰδησις, ὅτι ἐν Εὐρώπῃ θὰ στρατολογηθοῦν αἱ κυραὶ καὶ αἱ δεσποινίδες, ὅπως πρὸς τοῦτο εἰς μερικὰ ὀπὸ τὰ ἐμπόλεμα μέρη γίνονται σχετικαὶ σκέψεις. 'Απὸ 14-20 ἐτῶν θὰ χρησιμοποιηθοῦν διὰ διαφόρων ὑπηρεσιακῶς ἀνάγκης εἰς τὸν στρατόν, σύμφωνα πάντοτε πρὸς τὴν φύσιν των. Καὶ φαντάζεσθε τί κακὸ θὰ γίνῃ, ἀφοῦ αἱ γυναῖκες τόσον ἐπιτυχημένα κατορθώνουν νὰ ἀφοπλίζουσι τὸν ἄνδρα, ὅσον δήποτε πάνοπλος καὶ ἄν εἶναι οὗτος.

Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι εἰς τὰ περισσότερα κορίτσια τῶν μερῶν ἐκείνων ἔκαμε καλὴν ἐντύπωσιν ἡ εἰδησις αὕτη. Σκέπτονται δηλαδὴ τὰ καυμένα, ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ εἶναι δυνατόν νὰ συναντῶνται μὲ τὰ παλληκαράκια τους, τὰ ὁποῖα ἔστερήθησαν καὶ ὅτι κτλ. κτλ.

Υπάρχει καὶ μίᾳ ἄλλῃ φήμῃ, ὅτι τὰ κορίτσια ἢ αἱ κυραὶ, αἱ ὁποῖαι θὰ στρατολογηθοῦν, θὰ ἀπασχοληθοῦν μόνον μὲ τὴν μαγειρικὴν τοῦ στρατοῦ. Καὶ εἰς τοῦτο δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι πρωτίστως θὰ εὐδοκμήσουσι, ἀφοῦ ἐκεῖνα καὶ χωρὶς νὰ στρατολογῶνται ξεύρουν τόσον εὐμορφα νὰ τὰ ψήνουν.

Επὶ τέλους, εἶδεν ἀπὸ ἡμερῶν καὶ ἡ πόλις μας χιόνια, καίτοι ἐπεράσαμεν τὸ πλεῖστον τοῦ χειμῶνος μὲ ἀνοιξιὰτικὴν καθ' ὅλα καλοκαιριανὰ καὶ πλῆθος ἀνοιξιὰτικων λουλουδιῶν. Τὸ βέβαιον εἶναι, ὅτι ἡ πτωχολογία ἐκατοσούφιασε διὰ τοῦτο καὶ μόνον οἱ καρβουνάδες ἔτριψαν ἀπὸ χαρὰ τὰ χέρια τους. 'Ισως ὅμως νὰ μείνουσι μόνον μὲ τὴν τριμμένην αὐτὴν χαρὰν τῶν χειρῶν τους. Εἶθε.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μεταβαίνοντας καθὰ βράδυ σ' τὸν Χαῖδάρ πασαῖ καὶ τὸ Καδήκιοι εὐρήκαν πρόφασιν τὴν ἐπικρατήσαν σφοδροτάτην νοτιὰ τῶν ἡμερῶν αὐτῶν καὶ ἔμειναν μιά νύκτα σ' τὸ πολυθόρυβο Μπέγιογλου, κάπως γιὰ νὰ ξεσκάσουσι, ὅσον καὶ ἂν τὴν ἐπιούσαν ἀπὸ τὰ καπρίτσια καὶ τῆς κατσούφης τῶν κυριῶν των ὀλίγον ἔλειψε νὰ σκάσουσι.

Καὶ ἕνα σχετικὸν τηλεφώνημα ἀπὸ τὸ Μπέγιογλου σ' τὸ Καδήκιοι :
— Γυναῖκα, ἀπόψε δὲν θάρθω.
— Τί ἔκαμε λέει ;
— Μά, πῶς, ἀφοῦ ἡ νοτιὰ χαλᾷ τὸν κόσμον. Θέλεις νὰ πνιγῶ ;
Καὶ ἐπεμβαίνουσα ἡ πεθερὰ :
— Νὰ πνιγῆς καὶ νὰ σκάσης ἀκόμη πρέπει νὰ ῥθῆς σπῆτί σου, γιὰτί ἐσὺ τὸ ξεύρεις.
'Εν τούτοις, ὁ γαμβρὸς δὲν ὑπήκουσε καὶ ἀπεφάσισε, πρὶν νὰ σκάσῃ, νὰ... ξεσκάσῃ λιγάκι, ὅπερ καὶ ἐγένετο.

Μετὰ τὰς φιλοφρονήσεις, αἰτινες ἀντηλλάγησαν εἰς τὰς δύο τελευταίας συνεδρίας τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου μεταξὺ τοῦ προέδρου αὐτοῦ καὶ τοῦ κ. Ι. Κεχαγιόγλου, μανθάνομεν, ὅτι, εἰς ἐνδειξὴν πολλῆς ἀγάπης καὶ τρυφερότητος, ὁ ἅγιος 'Ιζνὶκ παρήγγειλεν ἐν παρμύγεθες ἀγκραντισμῶν τοῦ κ. Ι. Κεχαγιόγλου, προτιθέμενος μ' αὐτὸ νὰ στολίσῃ τὸ ἰδιαιτέρον του γραφεῖον. Εἰς ἀντάλλαγμα καὶ ὁ κ. Κεχαγιόγλου ἔστειλε τὴν εἰκόνα τοῦ σεβασμιωτάτου προέδρου δῶρον εἰς 'Αλτι-Μερμέρ, ὅπου καταλλήλως θὰ ἀναρτηθῆ.